

ΚΒ'

ΚΟΡΠΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

ΤΟΥ: Κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ

ΕΝΑΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ... ΠΑΡΛΑΝ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ ΜΕ... ΝΟΤΕΣ

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1917 ἡ Προσωρινὴ Κυβέρνησις τῆς Θεσσαλονίκης μ' ἐπέστειλε στὴ Χιόλιμενικὴ ἐπιθεωρητὴ καὶ ἐπὶ τῆς Ναυτικῆς Ἀυτῆς τῆς νήσου, ἔζητῆσα μόνος μου νὰ πάω ἐκεῖ, γιατί προτιμοῦσα ἀπὸ τὸ βόρβο τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τὸ ὕψος κλίμα τῆς, τὸ ἥσυχο νησί τοῦ Αἰγαίου. Καὶ δὲν μετανόησα, γιατί ἐκεῖ βρήκα καλὴ παρῆα. Ἀπ' αὐτὴ μάλιστα τὴν παρῆα, ὕστερα βγήκε ἕνας δικτάτορας καὶ τρεῖς ὑπουργοί. Ἦῤα ἐκεῖ φρουραγοὺ πὸν γυνάκα τὸν ἐπιστράτορα τῆς Χίου γιὰ τὸ συμμαχικὸ ἀγῶνα, τὸ Νικόλαο Πλαστήρα, Διοικητὴ τὸν Παπανδρέου, τὸ σημερινὸ ὑπουργὸ, Πρόεδρο Πρωτοδικῶν τὸ Στρατηγόπουλο, ἔπειτα ὑπουργὸ τῆς Δικαιοσύνης, ὑγειονομικὸ δὲ γιὰ τὸν Ἰωάννη Λορέντζο, ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου, παρακαλῶ, τὸν Ἀσιώτη, ὕστερα ὑπουργὸ τῆς Προνοίας, ἔκτος ἀπ' αὐτοῦ, τὸ Σπανοῦδη τὸν Πολίτη, δημοσιογράφου, καὶ τὴ γυναίκα του τὴ Σοφία, τὴ σπουδαία μας πιανίστα καὶ τεχνοκρίτρα. Ἡ τελευταία μάλιστα ἔχει καὶ ἕνα ἄλλο προσόν. Χωριστὰ ἀπ' ὅλα τῆς τὰ γυναικὰ τάλαντα, εἶνε καὶ πρώτη τῆς τάξεως μαγειρίσσα. Γιὰ μένα ἡ μαγειρικὴ εἶνε σπουδαία τέχνη, ἰσῶς σπουδαιότερη ἀπὸ τὴ Μουσική, πὸν δὲν μπορῶ νὰ τὴν ἀπολαύσω, γιατί δὲν τὴν καταλαβαίνω. Ἐνῶ τὰ φαγιά τῆς Σοφίας μ' ἔκαναν νὰ νοιώσω μεγάλες ἀισθητικὲς ἀπολαύσεις. Μ' ἔπαιρνε τὰ βράδια ὁ ἄντρας τῆς ἀπὸ τὸ καφενεῖο καὶ μετ' ἐπὶ πύργου στὸ σπίτι, ὅπου με περιμένε πάντα ἐκλεκτὸ καὶ ὠραῖο φαί.

Στὸ καφενεῖο, ὅπου μαζεῦνόμασταν ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι καὶ μερκοὶ ἄλλοι ντόπιοι, πάντα ὁ Σπανοῦδης εἶχε τὸν λόγον. Ὁ μαριακὸς αὐτὸς μετ' ἐπὶ τὴ δουλειὰ του δημοσιογράφου εἶχε καταδικασθεῖ σὲ ἀργία, γι' αὐτὸ κάθε βράδυ σου σάρονε ἐφημερίδα... παρλάν. Στὴν ἀρχὴ, γεμάτος ἀγανάκτησι, τὰ ἔβαζε μετ' ἐπὶ τὸ Κράτος τῶν Ἀθηνῶν:

— Πρέπει νὰ γνωρίζετε, κύριοι, ὅτι δὲν θὰ παρέλθῃ πολὺς χρόνος καὶ τὸ Κράτος τῶν Ἀθηνῶν θὰ καταρθεῖ εἰς ἐρείπια! Ὁ Βασιλεὺς εὐοίκοιται εἰς ἀδυναμίαν νὰ σχηματίσῃ ἰσχυρὰν Κυβέρνησιν καὶ καλεῖ ὡς ὑπουργοὺς ἀνθρώπους ἐντελῶς τυχαράστους. Διὰ τοῦς γνωρίζοντας τὴν ἱστορίαν, τὸ πρῶγμα εἶνε εὐνόητον. Τὰ ἴδια συνέβησαν καὶ ἐπὶ Ὀθωνος πρὸ τῆς ἐξώσεως αὐτοῦ. Τὰ ἴδια συνέβησαν εἰς ὅλας τὰς δυναστείας τὴν στιγμήν πὸν ὁ θρόνος ἐκλονίζετο!...

Ὁ Σπανοῦδης αὐτὴ τὴ στιγμήν φιλοτεχνοῦσε τὸ κύριον ἄρθρον του. Ἐπειτα ἔπαιρνε ἄλλο ἐντελῶς ὕψος καὶ γύριζε τὰ μάτια του πρὸς τὴν ἀπάναντι Μικρασιατικὴ ἀκτὴ πὸν τὴ χούσαναν ἡ τελευταίαι ἀκτίδες τοῦ ἡλίου πὸν βασιλεύει.

— Μὰ γυρίστε, σὰς παρακαλῶ, νὰ δῆτε, τί θαῦμα εἶνε αὐτὴ ἡ ἀπορροια! Εἶνε τόσο κοντὰ μὰς ἡ ὄνειρευμένη αὐτὲς ἀκτὲς, πὸν σοῦ ἔρχεται ν' ἀπλόσης τὸ χέρι σου νὰ τὶς χαιδέψης.

Ἐκεῖν τὴν ὥρα προχωροῦσε στὸ χρονογράφημα. Ἐπειτα ἔπαιρνε ἀνάπαυσι, εἶνε δυὸ-τρεις γουλιὲς ἀπὸ τὸν καφέ του καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν ἀστὴν ἔλεγε:

— Κύριε ἀστὴν, δὲν νομίζετε πὸς γίνεται μεγάλη ἀκαταστασία, τὴν ὥρα πὸν οἱ ψαράδες φέρνουν τὸ φρέσκο ψάρι στὴν Ἀγορά; Μαζεύεται ἐκεῖ ὅλος ὁ κόσμος, ὁ ἕνας στρώγει τὸν ἄλλο. Δὲν θὰ ἦταν δυνατόν νὰ διατάξετε δυὸ-τρία ὄργανα σας νὰ κρατᾶνε κάποια τάξι;

Ἐπειτα γύριζε πρὸς ἐμένα:

— Δὲ θὰ ἦτο δυνατόν, κύριε ἡμενάρχα, νὰ ἐλευθεροκοινωνοῦν τὰ πλοία καὶ μετὰ τὶς δέκα; Ἐδῶ συμβαίνουν τόσα γεγονότα. Περιμένουμε τὸ πλοῖο πὸς καὶ πὸς! Θέλουμε νὰ πάρουμε τὴν ἀλληλογραφία

μας, τὶς ἐφημερίδες.

Καταλαβαίνετε πὸν καλὰ πὸς ὕστερα ἀπὸ τὸ κύριο ἄρθρον καὶ τὸ χρονογράφημα, εἶχε ἀρχίσει νὰ γράφῃ τὰ ἀρθρίδια του.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἀρχίσε νὰ μὰς λέη:

—Τὰ μάθατε πὸς στὸν Κάμπο χθὲς εἶχαμε γάμους; Παντρεύτηκε ἡ κόρη τοῦ ἐφορτιστοῦ Β... ἕνα ἔξοχο κορίτσι, μετ' ἕνα πὸν καλὸ νέο. Εἶνε γιὰ τρὸς, καὶ σπουδασμένος μάλιστα στὸ Παρίσι!

Ὁ Σπανοῦδης εἶχε προχωρήσει, ἀντιτάσσων μὴ οὔσης, καὶ στὰ κοινωνικά.

Ἐπειτα μ' ἔπαιρνε νὰ πάμε στὸ σπίτι καὶ ἐπὶ ποδὸς ἔλεγε στὴν παρῆα:

— Τώρα θὰ περάσω μετ' ἐπὶ τὸν κ. Χορν ἀπὸ τὸ μπακάικο τοῦ Παλοῦ. Ἐχει κάτι σαροδέλλες περιόχμες! Ποῦ φωνίζετε βούτουρο; Σὰς συνιστῶ καὶ τὸ βούτουρό του, εἶνε ἀγνὸ!

Πρὶν κλείσει τὸ παρλάν φύλλο του, δὲν εἶχε παραλείψει οὔτε τὶς ρεζλάμες!

Ἐπειτα πηγαίναμε στὸ σπίτι καὶ ἡ γυναίκα τοῦ ἡ Σοφία μου εἶχε ἐτοιμάσει τὰ καλύτερα πράματα. Ἐπειδὴ μάλιστα κάποτε τῆς εἶπα πὸς ἡ Πολίτιχη κοῦζίνα μου φαίνεται πὸν βαρεία, μὲ ἐτοίμασε καὶ φαγιά μετ' ἐπὶ μαγειρικὴ τέχνη ἐντελῶς Παριζιάνικη. Ἡ Σοφία, ἂν καὶ βέρα Πολίτισσα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ χορταστικά τὰς-κεμπὰ καὶ τὰ μὰμ-μπαϊλντι, πὸν ἄια τὰ φαῖ ἡ ἐρωτικὴ σου διάθεσις φαντάζεται πλάδαρες ἀπὸ τὸ καθησὶο χανούμισσες, ἤξερε νὰ παρασκευάζῃ μετ' ἐξαιρετικὴν μαεστρίαν καὶ τὰ διάφορα ἐλαφρὰ Παριζιάνικα φαγιά πὸν σὲ κάνουν νὰ σουλγιῆσαι ἀμέσως τὶς πεταχτὲς καὶ αἰθέριες σελφίδες τῆς Μονμάρτης καὶ τοῦ Μονπαρνὰς.

Μάλιστα κάποτε, ὅταν μετ' ἐκλεκτοῦς αὐτοῦς μεζέδες καὶ μετ' ἐπὶ καλὸ κρασὶ ἄναβε τὸ κέρι μου, μου ἄρεσε νὰ τῆς λέω:

— Σοφία, μόνο δυὸ εἰδῶν γυναικὲς ὑπάρχουν στὸν κόσμον, ὅπως ὑπάρχουν καὶ δυὸ εἰδῶν κορίτσια. Ἡ Πολίτισσα καὶ ἡ Παριζιάνικα καὶ τὰ φαγιά τῆς Πόλης καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ρεστοράν τοῦ Παρισιοῦ. Στὰ ἄλλα μέρη οὔτε μπορεῖς νὰ ἐρωτευθῆς, οὔτε πορεῖς νὰ φᾶς.

Καὶ τότε μετ' ἐρωτοῦσε ἡ Σοφία:

— Καὶ ἡ Ἀθηναία;

— Εἶνε κάτι ἀμφίβιο, κάτι μετὰξὺ Ἀνατολιτισσας καὶ Παριζιάνικας. Ἀρχίσει νὰ χάνῃ τὴ γοητεία τῆς Ἀνατολῆς, χωρὶς καὶ νὰ ἀποκτήσῃ ἀκόμη καὶ τὴν Παριζιάνικη χάρι.

Ἐπειδὴ δὲ τῆς εἶχα διηγηθεῖ καὶ τὸν ἐρωτὰ μου, πὸν ἄφησα στὴν Ἀθήνα ὅταν προχωροῦσα

στὸ Κίνημα, μου ἔλεγε:

— Καὶ διως ἀγαπᾶς μὰ Ἀθηναία!

— Γιατὶ δὲν ἀγαπᾶει κανεὶς ποτὲ μετ' ἐπὶ σέφην. Ὁ ἔρωτας εἶνε κάτι ἐντελῶς αὐθόρητο, ὅπως εἶνε καὶ ἡ ἐμπνευσὶς ὅταν γράφεις. Τὰ γραψιμάτα σου εἶνε πάντα πὸν μακρὰ ἀπὸ τὶς φιλολογικὲς σου προτιμήσεις. Ἐπειτα ὁ ἔρωτας εἶνε μὰ τρέλλα. Τώρα εὐτυχῶς γιὰ τὸν τῆρα καὶ δὲν ἀπατᾶω καμμιά γυναίκα. Ἐκεῖνο πὸν ἀγαπᾶω εἶνε μόνο τὰ φαγιά σου!

— Μὰ δὲ μου λὲς διως τίποτα γιὰ τὴ μουσικὴ μου.

— Γιατὶ, πρὸς τὸ παρὸν, στὸν τόπο μας ἕνας μάγειρος εἶνε πὸν χρησιμὸς ἀπὸ ἕναν καλλιτέχνη.

— Μὲθυσες καὶ λὲς αὐτὲς τὶς παραδοξολογίες;

— Ἴσως. Μὰ τὴν ἀλήθειαν μόνον ὁ μεθυσμένος τὴ λέει. Μὰθε, Σοφία, πὸς ἂν πηγαίνομε ἀσχημα σ' αὐτὸν τὸν τόπο, εἶνε γιατί οἱ ἀνθρώποι δὲν ἔχουν ὄρεξι νὰ ἐργασθοῦν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα μουσικὰ πὸν τοῦς βαραινῆ τὸ στομάχι. Ἐὰν τρώγαμε ἐλαφρὰ, σάν τοῦς Ἐδρω-

ANEMOMA

ΖΩΜΑΤΑ

□ □ □ □ ΕΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □ □

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ (Πινὰς τῆς Λουίζας Μπρεσλάου)

ΠΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Ο ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ

Β'.

Ο Θεοδοσίου ήταν και καλός φαρσέρ. Μιά φορά είχε μείνει με 50 μοναχά λεπτά στην τσέπη. Και με τα 50 αυτά λεπτά ήταν αδύνατο να φάν κ' αυτός κ' ο σύντροφός του ο Κουμάντο...

Στη στιγμή μαζεύτηκαν γύρω του άπειροι πελάτες και τα χαρτοφάκελλά του, που είχαν μέσα σκόνη από κοπανισμένο κάρβουνο, κεραμίδι και κιαμάλια, μοσχοπουλήθηκαν προς μία δραχμή τὸ ένα.

Τὴ μέθοδο αὐτὴ τὴν ἐφάρμοζε συχνά στις ἀπειταρίες του ὁ Θεοδοσίου.

Κάποτε μάλιστα μοίρασε στους πελάτες του χαρτοφάκελλά... χωρίς θαυματουργὸ σκόνη μέσα.

«Θέλετε νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τοὺς κάλους σας; Φοράτε φαρδεϊὰ παπούτσια»!...

Ἐννοεῖται ὅτι κανένας δὲν ἐθύμωσε με τὸν Θεοδοσίου. Ἀντιθέτως, ὅλοι γέλασαν με τὸ πᾶθμά τους.

Κάθε Ἀποκροῖά ὁ Θεοδοσίου ἔγραφε κ' ἀπὸ μιὰ σάτυρα, τὴν ὁποία μαθαίνανε ἀπ' ἔξω ὅλα τὰ πρόσωπα τοῦ... «ἔργου», καὶ τὴν ἀπὴγγελλαν στοὺς δρόμους.

Στὴν ἀρχὴ ἔβγαψε στὸ κάρρο ὁ ποιητὴς καὶ ἀπευθύνονταν πρὸς τὸ νοῦμον καὶ... χαζὸ κοινόν:

Ἀγαπητοί, ἀνέβηκα βλέπετε, τέλος, φίλτατοι, σπουδαίαν κλασικότητα, εἰς τὸ ἀμάξι πάλιν. Ἰδέτε φάτσαν ἐξοχον σπουδαίων καὶ μεγάλων. Βλέπετε μίαν ἐκλαμπρον, ἐρ' ἄρματος σφόδρμον, ἀκρως προσωπικότητα, ἀν λέη τα... ἐξ ἁμάξης!..

Ἐπειτα ἐνεφανίζετο στὸ κάρρο ὁ πλούσιος, γεμάτος παράδες, ὁ ὁποῖος τὰ βλέπει ὅλα ῥόδινα καὶ τὸ μυαλό του εἶνε διαρκῶς στοὺς χοροὺς καὶ σὶς διασκεδάσεις:

Τί νὰ σοῦ πῶ, ἀγαπητέ, φίλε μου Κωνσταντίνε, διασκεδάζει ὁ Πειραιεύς, γλεντοῦν καὶ αἱ Ἀθηναί. Παρατηρῶ κάθε πρωτὸ εἰς τὶς ἐφημερίδες πὼς δίδονται παιγτοῦ σουπέ καὶ χοροσεπερίδες, καὶ μ' ὄλην τὴν ἀκριβείαν, φίλε μου, τῶν τροφίμων, διασκεδάζει τὸ πολὺ κοινὸν καὶ τὸ νοῦμον...

Ὁ ποιητὴς τοῦ κάρρου ὅμως δὲν συμφωνεῖ με τὸν πλούσιον. Ἀπαντιᾶς βλέπει τὸν κόσμον νὰ πενιᾶ. Ὁ πλούσιος τὸν καθησυχάζει, λέγοντάς του ὅτι εὐτυχῶς ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε... ὀλιγαρχής.

Ἐπειτα τοῦ διηγείται, ὅτι πέρασε θαυμάσια σὲ κάτι χοροσεπερίδες

παίους, θὰ γινώμαστε δροστήριοι, ἐνεργητικοὶ καὶ μεγάλοι ἐπιστήμονες, μεγάλοι καλλιτέχνες. Ἐκείνος πὸς θὰ μᾶς ἀσπῆ, δὲν ἴα εἶνε οὔτε ἓνας διπλωμάτης σὸν τὸν Βενιζέλο, οὔτε ἓνας οἰκονομολόγος, μ' ἓνας... μάγειρος! Ἐσὺ καὶ μόνου, Σοφία μου, μπροεῖς νὰ μᾶς σώσης, ἂν ὅμως ἀφήσεις τὴν Πολιτικὴν κουζίνα καὶ καταπιαστεῖς μόνου με τὴν Παριζιάνικη. Γιατὶ παίζεις Γερμανικὴ μουσικὴ καὶ δὲν παίζεις ἀμανέδες; Ἄσε λοιπὸν τὰ τᾶς-κεμπάτια καὶ τὰ λιμῶ-μπαιλντι καὶ φτιάνε φιλέτο ψαριῶ με ἐκείνη τὴ θαυμάσια σάλτσα, πὸν εἶνε σὸν ἄφοδς καὶ πὸς ἅμα τὴ γέυσεαι, εἶνε σὸν νὰ ἀκουμπᾶς τὰ χεῖλιά σου σὸν ἄσπρο λαϊμὸ τῆς χορεύτρας τοῦ Καζίνου ντὲ Παρί.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὸ ΚΓ' μέρος.

καὶ ὅτι ἐτοιμάζεται νὰ πάη κ' αὔριο σὲ κάποιον ἐπίσημο χορὸ:

— Θὰ πάω, λέει στὸ χορὸ γιὰ νὰ χορέψω τὸ Κᾶν-Κᾶν, πὸς τόσο μοῦ ἀρέσει. Κι' ἡ ντάμα, ὅταν μάλιστα με πιάνει ἀπὸ τὴ μέση, αἰσθάνομαι γαργαλιτό...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάζεται κάποιος φτωχὸς καὶ ζητᾶει ἐλεημοσύνη ἀπ' τὸν πλούσιον.

Ὁ πλούσιος τὸν συμβουλεύει νὰ πάη νὰ δουλέψη. Πετιέται τότε ὁ ποιητὴς (ὁ Θεοδοσίου) καὶ γίνεταί κατά τοῦ πλουσίου, βγάζοντας ἐναντίον του ὅλο τὸ ἄχτι τοῦ ποέμου, πὸς ἦταν τὶς περισσότερες φορὲς ἀπένταρος, κατὰ τῶν πολυτάλαντων Ἀθηναίων.

Ὁ Θεοδοσίου δὲν ἔχωνε τοὺς ἀσυνειδήτους δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τοὺς θεσιθίρας. Κι' ὅταν ὁ πλούσιος ρωτᾶει τὸν φτωχὸ οὐ ποιά θέσι θέλει νὰ τὸν διορίσῃ κ' ἐκείνος ἀπαντᾶ πὸς θέλει νὰ γίνῃ τελώνης, βγαίνει στὴ μέση πάλι ὁ ποιητὴς καὶ καυτηριάζει τοὺς θεσιθίρας καὶ ἀργομισθοὺς.

Ἰδοὺ τώρα ὁ διάλογος πλουσίου καὶ φτωχοῦ γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ διορισμοῦ τοῦ δευτέρου:

— Ἀλλὰ προσόντα, φίλε μου, χρειάζονται πολλὰ.

Δὲν πρέπει νάσαι τίμιος, μόν' πρέπει νὰ σουφρώνης, κί' οὔτε περᾶζει στὰ ψιλά τὸ χέρι ἂν ἀπλώνεις.

— Τοῦλάχιστον καν ἐλεγκτῆς νὰ γίνω τῆς σταφίδος.

— Πρέπει νὰ τρωγῆς κί' ἀπ' αὐτὴν, πρὸς χάριν τῆς πατιδος.

— Τοῦλάχιστον διανομεὺς εἰς τὸ τηλεγραφεῖον;

— Ἔρεις ν' ἀνοίγεις γράμματα, δέματα νὰ σουφρώνης;

Ἄλλως τὸν διορισμὸ Ποτὲ δὲν κατορθώνεις.

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἐμφανίζονταν ὁ «ἑπταετής», ὁ ὁποῖος συμβούλευε τὸν ἀφέντη του νὰ μὴ δίνῃ ρητήματα στοὺς φτωχοὺς, ἀλλὰ νὰ τὰ τρώῃ ὅλα μόνος του.

Ἐπειτα ἐμφανίζονταν πάλιν ὁ ποιητὴς, γιὰ νὰ παρομοιάσῃ τὸν νεόπλουτο με γάδιαρο — «καὶ νὰ μὲ συγχωρεῖτε, ὅπως ἔλεγε ὁ Θεοδοσίου — πὸς τοῦ φρέσκα χρυσὴ σέλα καὶ σοβαρεύτηθε, μὰ δὲν ἔπαυε ποτὲ του νὰ γκαριζῆν. Κατόπιν παρουσιάζονταν κί' ὁ μπακάλης, ὁ ὁποῖος, καθὼς ὅλοι οἱ μπακάληδες, καὶ τότε καὶ τώρα καὶ πάντοτε, δὲν συμφωνοῦσε με τὸν ποιητὴ, στὸν ὁποῖο ἔλεγε:

— Τί εἶσαι εἰπες; Ποιητῆς. Μὲ ἄλλους λόγους λοφατζής!

Κί' ὁ ποιητὴς ἀπαντοῦσε:

Καὶ σεῖς ληστῆς! Ἐγὼ μὲ τὰ στιχάκια μου τὸν γέλωτα σκορπίζω, κί' ὄχι ὅπως ἐλόγου σας, αἰσχροῦς νὰ θησαυρίζω. Ἐσεῖς τὸ νοῦ σας ἔχετε κνιττᾶτε νὰ τὸν γδύσετε.

— Νὰ λοιπὸν, καθὼς λέει κί' ἓνας... κριτικὸς τοῦ Θεοδοσίου, ὅτι δὲν ἔλειψε ποτὲ ἡ αἰσχρολερθεῖα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ κόσμος ὅμως τότε γλεντοῦσε καὶ γελοῖσε καὶ περιοριζόταν μοναχὰ νὰ προγκάσῃ κάποτε τὸν ποιητὴ τοῦ κάρρου.

Αὐτὸς μὲ λίγες γραμμές ἦταν ὁ Θεοδοσίου, ὁ ὁποῖος μὴ μὲρα ἔσβυσε σὲ μιὰ καμαρίτσα τῶν Πετραλώνων, ἀπὸ φθίσι τοῦ λάργγου. Ὁ λάργγας ἐκείνος, πὸς με τὶς φωνές, τὰ λόγια του καὶ τὰ ἀστεῖα του, προκαλοῦσε τόσα γέλια στὸν κόσμου, ἔλυσε καὶ θανάτωσε τὸν ἀφέντη του.

Ἄν πέθανε ὅμως ὁ Θεοδοσίου, ἡ μνήμη του περνᾶει, κάθε Ἀποκροῖά, πάνω ἀπ' τὴν παλιὰ Ἀθήνα, ἀφίνοντας σ' ὅλους τοὺς παληοὺς Ἀθηναίους ἓνα χαδὶ φαιδρότητας καὶ μεταγχολικῶν ἀναμνησέων γιὰ τὴν ἐποχὴ πὸς πέρασε γιὰ πάντα, μαζὶ με τοὺς καλοὺς κί' ἀληθινὸς ἀνθρώπους τῆς...

